

Декоративне арабеске Вере Лукић

сти – рекла је Споменка Ковачић-Гужвић, кустос Крагујевачког Народног музеја, поводом ове изложбе.

– Голе боје и поетска атмосфера у основи су њеног стваралаштва, у којем превлађују женски ликови, мотиви музике, цвећа и птица. Своје заводљиве арабеске, ова сликарка, чланица Удружења ликовних уметника Крагујевца, увек изводи темпером, на картону, дрвету, платну или плочи. У декоративном миљеу Вере Лукић, птице, биљке, а понекад и мртва природа налазе се у најразличитијим односима и положајима. Од једноставних, а каткад и са психолошким наговештајима, умножене у вертикалне, хоризонталне или кружне фризове, дате у класичним и издуженим форматима или розетама, њене фигуре и ликови граде један сасвим несвакидашњи оптимизам – навела је Споменка Ковачић-Гужвић.

Вера Лукић је рођена 1936. у Крагујевцу. На Вишој педагошкој школи у Приштини дипломирала је 1967, на одсеку за ликовно образовање. Добитница је више награда из области васпитања и образовања, као и Годишње награде Просветне заједнице, 1979. године. Декоративним сликарством бави се последњих двадесетак година.

Б. К.

Награда „Мирослав Дерета”

Графички атеље „Дерета”, у сарадњи са Градском општином Чукарица, расписао је конкурс за доделу књижевне награде „Мирослав Дерета” за најбоље објављени роман. Конкурс је отворен од 1. марта до 1. јула 2013. године. Сви списаници (одштампане), потписане пуним именом и презименом, слати на Графички атеље „Дерета”, Владимира Роловића 94а, Београд, са наменом конкурс за награду „Мирослав Дерета”. Жири ће своју одлуку донети 1. септембра. Награда, која се састоји од повеље и новчаног износа, биће додељена у децембру 2013, у оквиру Дана општине Чукарица.

З. Р.

МУЗИЧКА КРИТИКА

Енергија НОВОГ ДЕЛА

Бранка Раговић

Издено је ново дело Ивана Бркљачића (1977), аутора који је својим делима више пута скренуо пажњу домаће јавности. Овога пута је био у прилици да му се, дванаест година од настанка, изведе дипломски рад, Клавирски концерт назван ИТ. Изузетна и ретка прилика! Не би ни ње било кад наша домаћа симфонијска музика не би у потпуности припадала афинитетима и избору симфоничара РТС. Могућности да се дела ове врсте изведу равна су добитку на лутрији. Одговорност за развој српске историје музике утолико је већа, а сви ми постајемо свесни последица: концертантна и симфонијска музика се све ређе компонују.

Иван Бркљачић нас је неминовно својим концертом асоцирао на догађај коме смо присуствовали пре двадесет

Симфонијски оркестар РТС у сали Коларчеве задужбине одржао концерт под управом диригента Бојана Суђића. Солиста на клавиру био је Александар Шандоров

сет година, а који је подигао на ноге београдску публику у истој сали са истим солистом, Александром Шандоровим. Тада је такође био изведен Клавирски концерт назван Буги, али другог аутора, Вука Куленовића. Иста енергија, исти усковитлани ритам, клавир третиран као ударалка, добро укомпонован са осталим перкусијама... Ретке лирске секвенце освежавале су енергетски набијени ток у оквиру Бркљачићевог једноставачног дела, у суштини врло класично писаног, а тако и оркестрираног: са много колорита у великом саставу, са значајнијим уделом дувача и перкусија. Различите ритмичке комбинације као и музички материјал дугују цезу и популарнијим жанровима музике. Звучи препознатљиво и добро уклопљено у други жанр. Деоница клавира тумачена на начин како то Шандоров чини, маестрозно, „мушким“, снажним пи-

Иван Бркљачић

Александар Шандоров

јанизмом правога виртуоза, оправдава сваки поступак и даје му смисао. И обезбеђује успех.

Оркестар је уместо увертире извео на почетку концерта Прву симфонију у Це-дуру оп. 21 Л. В. Бетовена, врло коректно, повремено и са замахом и без већих проблема. Моцартовски радосно, скоро безбрижно, извођење је донело дух далеких и прохујалих светова.

Девета симфонија у Ес-дуру оп. 70 Дмитрија Шостаковича, необично дело без програмских назнака, али са огромним оптерећењем чудесног броја девет које носи (бетовенско-малеровског) у времену настанка, непосредно после завршетка Другог светског рата требало је да буде нова, совјетска „Ода радости“. Уместо тога, за једне је била „детињаста“, за друге поновљени класични клише, за треће – генијална! Иако не носи програм у свом наслову, евидентно је да је ова симфонија Шостаковича истовремено и буфонерија у којој се аутор поиграва са ауторитетима, пре свих са Стаљином, а онда и са Хајдном и Моцартом.

За нас лично инфантилност, еклектика или поигравање могу се чути у првом ставу, док је други дубоко узбуђени и трагични лагани став, за многе само „бидермајерски валцер“. У трећем се одједном сакупља сва енергија и он хрли ка сасвим прозачном и донекле инфантном финалу, далеко од сваке примисли на Бетовенову „Оду радости“ или на Малера. Такво дело, захтевно на више нивоа, са релативним успехом извео је Симфонијски оркестар РТС. Добра темпа, покушај карактерног заокружења сваког става понаособ и прављења концепције достојне Шостаковича, елементи су који красе диригента Бојана Суђића. Несавршености у дувачима нису оптерећивале општи ток, њихов удео је био огроман и њихово присуство такорећи стално, од почетка до краја извођења дела. Бриозна, ефектна понтирања, као и још већи дијапазон динамичких сенчења, посебно оних у пијану још увек нам остају ускраћени.

Овом приликом истичемо прве виолине које су, међу гудачима, посебно показивале хомогеност и уједначеност, што је целом корпусу дало носивост, мекоћу и изражајност.